

LELKI GYÓGYULÁSOM

Az evangéliumból tudjuk, hogy a tanúságtétel Isten adománya, és arra szolgál, hogy elmondjuk Isten csodálatos működését és szeretetét életünkben.

Értelmiségi vallásosság ma – ez a hétvége témája, ezzel kapcsolatos a tanúságtételem.

Foglalkozásomra nézve orvos, szakorvos vagyok, több mint húsz évig végeztem tanulmányaimat, tizenkét évig középfokon, öt év egyetem, három év, majd újabb két év szakosítás. Úgy érzem azonban, hogy függetlenül iskolai végzettségemtől és szaktudásomtól, Isten jelen volt és van életemben. Ebben nem játszott szerepet a tanulás és a tudás, itt legfontosabb a kegyelem és az, hogy ezt megérezze az ember.

Gyermekkoromban vallásos családban nevelkedtem. Rendszeres templombajárók voltunk és keresztény–katolikus hit szerint éltünk, szent-ségekhez járultunk: keresztelés, bérmálás, szentgyónás, szentáldozás.

Végig az iskolás éveimben hitoktatásra jártam. Mégis ha visszatekintek a múltra, azt mondhatom, hogy nem voltam lángoló hívő, inkább „langyosnak” nevezném magam.

Férjhez mentem, férjem ateista volt és maradt, én azonban változatlanul gyakoroltam hitemet, ebbe ő nem szólt bele.

A hatvanas évek végén és a hetvenes években, amikor az ateizmus mindenhol uszult ránk, párttitkárok ujjal mutogattak az egyházra és a hívőkre. Nagy dolog volt már az is, ha megvallottuk hitünket.

Akkoriban azt hangoztatták, hogy a hit, a vallás magánügy, de ahol csak lehetett, a hívőket háttérbe szorították, vezető állás, előnyjogok és egyéb babérok nem teremték számunkra.

A munkában, az emberekhez való viszonyomban nagyon sokat számított a hitem. Úgy érzem, hogy megértőbb, figyelmesebb, lelkiismeretesebb voltam embertársaimhoz. Azt tartom, hogy az orvosi etika ön-

magában nem elég, több kell annál, hogy igazán emberségesek legyünk. A vallás az, amely növeli a humanizmust.

A vezetői és a főnöki szék utáni hajszában is keresztény hitem megővött a könyökhartól.

A fordulópontot életemben az 1992-es év jelentette. Akkor legkisebb lányomat hat hét alatt kétszer is megműtötték. Ekkor éreztem meg mi csoda kincs Isten közelléte, az Ő segítségével nélkül összeroppantam volna. Kislányom azóta jól van.

Gyermekem műtétei után Isten lépésről lépésre vezetett engem, és mind közelebb engedett magához. Ő csodálatos vezető, én pedig buzgó követő lettem. Az Ő szeretetében élni a legnagyobb dolog, ráhagyatkozni a mai rohanó világban abszolút biztos, megnyugtató érzés.

Nehézségeim, problémáim, aggodalmaim szertefoszlottak, nem vagyok többé türelmetlen és ideges.

A múltban imáiban kértem, kunyeráltam mindig valamit az én Istenemtől, ma hálát adok neki mindenért és magasztalom Őt.

Kis közösséghez tartozom, ahol együtt imádkozunk hetenként egyszer, és ilyenkor mindig azt érzem, amit Jézus mondott:

*„Ahol ketten-hárman összegyűlnek az én nevemben,
ott jelen vagyok én is . . .”*

Keresztény testvéreim, eddig a test orvosa voltam huszonöt éven át, kisebb-nagyobb sikerrel gyógyítottam betegeimet.

Most tudom, hogy aki ezen az úton közeledik Istenhez, amelyen én is járok, elnyeri a földön azt a lelki gyógyulást, amit csak Isten tud megadni, amely felér minden más boldogsággal, tudással és gazdagsággal.

Szent Ágoston szavaival fejezném be:

*Ten magadért teremtettél minket, oh Isten és
nyughatatlan a mi szívünk, míg benned meg nem
nyughatik.*